

[Pia Kjærsgaard]

krone for krone fortalt og påvist, hvad der skal til for at vende denne ulykkelige udvikling, de gamle partier har bragt landet ud i. Vi har i al den tid, vi har siddet herinde, fremlagt en politik, der vil gavne hele det danske samfund, men bedrøveligt politikerne har lige så længe kaldt vores politik urealistisk, samtidig med at man har kørt landet mod grunden. Hvem er det så, der er urealistisk? Er det realisme, når man gældsætter Danmark til langt over Himmelbjerget? Er det realisme, når man fremtryller verdens højeste skattetryk? Er det realisme, når politikken fører til 275.000 arbejdsløse? Svaret må blive et stort, rungende nej. Det eneste, de gamle partier tænker på, når de lægger deres underskudsbudget, er, at jo flere penge man trækker op af borgernes lommer, jo flere penge kan man tilbyde til alle mulige støtteordninger og dermed optræde som aspirant til at være verdens største julemand i Guinness' rekordbog. Recepten er klar: man vil gøre den enkelte borger afhængig af det offentlige og således fratage den enkelte hans personlige frihed.

Finanslovforslaget for 1985 kan ikke få fremskridtspartiets accept, hvilket nok heller ikke kan andre nogen. Problemet er heller ikke så stort for regeringen, da man allerede har sikret sig et flertal i Folketinget. Hvorfor socialdemokratiet har skiftet mening i år, må stå hen i det uvisse, da man sidste år stemte imod, men selvfølgelig: ifølge statsministerens filosofi er man jo ikke et ansvarligt parti, hvis man ikke vil stemme for et finanslovsforslag med et underskud på mindst 42 mia kr.

Fremskridtspartiet finder det omvendt uansvarligt, at et flertal herinde vil acceptere et så gigantisk underskud, som vi ved vil ramme vore børn og børnebørn som en boomerang.

Når befolkningen om kort tid bøjer sig over selvangivelsen, kan man passende sende en tanke til denne borgerlige regering, hvis man da ikke allerede har gjort det, da man modtog sit skattekort for 1985. Tænk over, hvor meget det er blevet lettere at være dansker! Om ikke andet er tegnebogen blevet lettere for en hel del takket være den borgerlig-radikale politik.

Maisted (FD):

Jeg er enig med fru Pia Kjærsgaard i, at det i hvert fald er svært at være dansker, men vi må jo også erkende, at problemerne har været store, og vi må også erkende, at der har været ført en fornuftig økonomisk politik inden for det sidste par år, når det drejer sig om at krone en stram indkomstpølik og en fast kronkurs, hvormed man har opnået et ikke ubetragteligt rentefald.

Jeg synes, det ville være helt forkert, selv om man er i opposition og har en anden holdning til tingene, end regeringspartierne og det radikale venstre har, ikke at erkende, at det er de faktiske forhold, og at det var her, socialdemokratiet svigtede i 1982; de var ude af stand til at føre en sådan politik, og derfor gav de ganske enkelt op.

Jeg synes også, man skal lægge mærke til, at i hvert tilfælde hr. Fogh Rasmussen fra venstre har erkendt, at rentebyrden er en møllesten om det danske samfunds hals, men det betyder jo igen, hr. Fogh Rasmussen, at den størrelse af den offentlige sektor, vi har, er en møllesten om halsen på det danske samfund.

Tingene er i og for sig forholdsvis enkle. Enhver, hvad enten det er socialdemokratiet, SF eller VS, erkender jo blankt, at vi skal producere noget mere, at vi skal øge eksporten, og at vi skal kunne sælge nogle flere varer, hvis vi vil løse dette lands problemer. Metoden med at opkræve flere skatter og afgifter og lave importrestriktioner giver kun en faldende levestandard for den danske befolkning, og det er der ingen partier der ønsker.

Jeg er af den opfattelse, at socialisternes politik ikke vil føre til noget fornuftigt resultat. De har som løsningsmodel, at de ønsker at øge skatter og afgifter, og det betyder flere arbejdsløse. Den eneste grund til, at dansk industri tjener forholdsvis flere penge for tiden, er den lave indkomstskat. Industrien har jo stort set en indkomstskat på 40 pct., altså betydelig lavere, end befolkningen i øvrigt har, men det er jo også nødvendigt, for hvis man skal løse problemerne, skal der tjenes penge.

Konklusionen burde være ganske indlysende, nemlig at man skal overføre midler fra den offentlige sektor til den private sektor for at løse dette problem.

Sidste år ved samme tid, nærmere præciseret den 15. december 1983, lagde den davæ-